

Comentariu - Dorinta de Mihai Eminescu

Poezia a aparut in Convorbiri literare la 1 septembrie, 1876. Prin atmosfera, tonalitate, sentimente, poezia apartine primei perioade de creatie, primei etape a liricii erotice.

Poezia respecta momentele semnificative, specifice poeziilor erotice de tinerete. Sentimentul dominant este dorinta, materializata numai pe planul posibilului, al ipoteticului.

Verbele la viitor sedea-vei, or sa-ti cada sugereaza faptul ca iubirea nu este o realitate ci o aspiratie spre implinire.

Prima strofa fixeaza cadrul natural si cuprinde chemarea iubitei in mijlocul naturii:

Vin-o-n codru la izvorul,
Care tremura pe prund,
Unde prisma cea de brazde
Crengi plecate o ascund.

Verbul la imperativ vin-o exprima intensitatea chemarii, a dorintei.

Cadrul natural se constituie numai din trei elemente, dar sugestive: izvorul care tremura pe prund (personificare), prisma cea de brazde (metafora), crengi plecate (metonimie).

In urmatoarele trei strofe poetul exprima asteptarea infrigurata a iubitei, intalnirea si jocul erotic:

Fruntea alba cu parul galben
Pe-al meu brat incet s-o culci,
Lasand prada gurii mele
Ale tale buze dulci...

Incepand cu strofa a doua se remarca o succesiune de verbe la viitor si la conjunctiv prin care jocul erotic este proiectat in planul posibilului, al aspiratiei.

Tot prin aceste verbe se reconstituie un ritual al intimitatii.

Strofa urmatoare prezinta cufundarea intr-o stare de reverie, de vis:

Vom visa un vis fericit,
ingana-ne-vor c-un cant.
Singuratece izvoare,
Blanda batere de vant.

Se remarca in aceasta strofa legatura stransa dintre sentimentul iubirii si sentimentul naturii.

Eminescu foloseste epitete putine, dar sugestive: blanda batere de vant, vis fericit, singuratece

izvoare (epitete tipic eminesciene).

Ultima strofa cuprinde desprinderea de realitate, cand eul poetic traieste sentimentul implinirii prin iubire. Si in aceasta strofa este prezenta consonanta (acordul) dintre starea sufleteasca a poetului si natura:

Adormind de armonia
Codrului batut de ganduri,
Flori de tei deasupra noastra
Or sa cada randuri-randuri.

Interferenta planului uman cu cel natural se realizeaza printr-o personificare cu valoare de metafora: adormind de armonia / codrului batut de ganduri.

Codrul batut de ganduri introduce o nota meditativa, reflexiva, astfel codrul pare o fiinta, care mediteaza asupra povestii de iubire.

Ultima strofa sugereaza vesnicia naturii si dorinta omului de a gasi o cale de acces in eternitate, prin contemplatie, prin trairea sentimentului de iubire, in stransa legatura cu sentimentul naturii.

Lexicul poetic este alcatuit din cuvinte si expresii obisnuite. Expimarea poetica se caracterizeaza prin naturalete si simplitate.

Ritmul este trohaic, iar masura de 7-8 silabe.